

§ 1. 1. Oficerowie rezerwy i oficerowie zwolnieni od powszechnego obowiązku wojskowego oraz podoficerowie zwolnieni z wojskowej służby zawodowej mogą uzyskać zezwolenie na noszenie umundurowania i oznak wojskowych:

- 1) w dniach świąt państwowych (Dzień 1 Maja i Święto Odrodzenia Polski — 22 lipca) oraz w dniach świąt wojskowych (Dzień Wojska Polskiego — 12 października, Dzień Marynarki Wojennej, Dzień Lotnictwa, Dzień Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Dzień Wojsk Ochrony Pogranicza oraz doroczne święta jednostek wojskowych ustalone w przepisach wojskowych),
- 2) w razie konieczności wykonywania przez nich czynności uzasadniających występowanie w tym umundurowaniu (np. w organizacjach przysposobienia wojskowego),
- 3) w innych przypadkach uzasadniających udzielenie takiego zezwolenia.

2. Umundurowanie i oznaki wojskowe mogą nosić na podstawie uzyskanego zezwolenia:

- 1) w dniach świąt państwowych i w Dniu Wojska Polskiego — wszyscy oficerowie i podoficerowie wymienieni w ust. 1,
- 2) w Dniu Marynarki Wojennej, Dniu Lotnictwa, Dniu Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Dniu Wojsk Ochrony Pogranicza oraz w doroczne święta jednostek wojskowych — tylko ci oficerowie i podoficerowie, którzy pełnili służbę w tych rodzajach Sił Zbrojnych lub w jednostkach wojskowych.

§ 2. Zezwolenie na noszenie umundurowania i oznak wojskowych może być w szczególności udzielone tym oficerom i podoficerom wymienionym w § 1 ust. 1, którzy byli oficerami lub podoficerami zawodowymi i nabyli prawo do pełnego zaopatrzenia emerytalnego z tytułu wysługi lat.

§ 3. 1. Zezwolenia na noszenie umundurowania i oznak wojskowych udziela Minister Obrony Narodowej lub organ wojskowy przez niego upoważniony na prośbę zainteresowanego wniesioną za pośrednictwem wojskowego komendanta

rejonowego właściwego ze względu na jego miejsce zamieszkania.

2. Zezwolenie może być udzielone również na wniosek naczelnego organu administracji państwowej, władzy naczelnego organizacji społecznej lub zainteresowanego organu wojskowego.

3. Zezwolenie może być cofnięte w każdym czasie.

§ 4. 1. Oficerom i podoficerom, którzy uzyskali zezwolenie na noszenie umundurowania i oznak wojskowych, wydaje się stosowne zaświadczenie.

2. Zaświadczenie wymienione w ust. 1 wydaje organ wojskowy określony przez Ministra Obrony Narodowej.

§ 5. Oficerowie i podoficerowie uprawnieni w myśl § 1 do noszenia umundurowania i oznak wojskowych obowiązani są nosić je zgodnie z przepisami ubiorczymi żołnierzy, z ustalonymi w tych przepisach oznakami wskazującymi, że nie pełnią oni czynnej służby wojskowej.

§ 6. Noszenie umundurowania i oznak wojskowych przez oficerów i podoficerów wymienionych w § 1 w czasie wykonywania zatrudnienia w zakładach pracy lub podczas wykonywania innych prac zarobkowych poza przypadkami wymienionymi w § 1 ust. 1 pkt 2 jest niedozwolone.

§ 7. 1. W czasie noszenia umundurowania i oznak wojskowych oficerowie i podoficerowie wymienieni w § 1 obowiązani są do przestrzegania dyscypliny i porządku wojskowego oraz regulaminów i innych przepisów wojskowych.

2. Wojskowe patrole garnizonowe i patrole Wojskowej Służby Wewnętrznej mają prawo kontroli przestrzegania dyscypliny i porządku wojskowego oraz regulaminów i innych przepisów wojskowych przez oficerów i podoficerów wymienionych w § 1 występujących w umundurowaniu wojskowym — na zasadach dotyczących żołnierzy w czynnej służbie wojskowej.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: w z. J. Bordziłowski

284

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 27 lipca 1959 r.

w sprawie warunków odstępowania gruntów państwowych na zakładanie i rozszerzanie cmentarzy.

Na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. Nr 11, poz. 62) zarządza się, co następuje:

§ 1. Cmentarze zakłada się i rozszerza na terenach wyznaczonych na podstawie planów zagospodarowania przestrzennego, a w braku takich planów na podstawie wytycznych do tych planów.

§ 2. 1. Grunty państwowe przeznaczone na zakładanie nowych lub rozszerzanie istniejących cmentarzy mogą być przekazane na założenie lub rozszerzenie cmentarza komunalnego lub wyznaniowego.

2. Przekazanie gruntu na założenie lub rozszerzenie cmentarza wyznaniowego następuje w razie braku w tej miejscowości cmentarza komunalnego.

§ 3. Grunty państwowe przeznaczone na zakładanie lub rozszerzanie cmentarzy komunalnych podlegają przekazaniu — na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 października 1958 r. w sprawie zasad i trybu przekazywania w ramach administracji państwowej przedsię-

biorstw, instytucji oraz zakładów, nieruchomości i innych obiektów majątkowych (Dz. U. Nr 67, poz. 332) — właściwemu do spraw gospodarki komunalnej organowi prezydium rady narodowej miasta, osiedla lub gromady, na terenie których ma być założony lub rozszerzony cmentarz.

§ 4. 1. Grunty państwowe, na których mają być założone lub na które mają być rozszerzone cmentarze wyznaniowe, podlegają przekazaniu — na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 października 1958 r. wymienionego w § 3 — właściwemu do spraw gospodarki komunalnej organowi prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej miejsca położenia gruntu.

2. Właściwy do spraw gospodarki komunalnej organ prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej przekazuje z kolei związkowi wyznaniowemu grunt przeznaczony na założenie lub rozszerzenie cmentarza wyznaniowego w drodze odstąpienia gruntu na własność czasową; odstąpienie gruntu na własność czasową następuje w formie aktu notarialnego.

§ 5. Podstawą odstąpienia gruntu państwowego związkowi wyznaniowemu na własność czasową w celu założenia nowego lub rozszerzenia istniejącego cmentarza wyznaniowego przez związek wyznaniowy jest uchwała prezydium wojewódzkiej (miasta wyłączonego z województwa) rady narodowej, wyrażająca zgodę na założenie lub rozszerzenie cmentarza na określone grunty.

§ 6. Za ustanowienie prawa własności czasowej gruntu na cmentarzu wyznaniowie ustala się opłatę roczną w wyso-

kości nie przekraczającej 20% przeciętnego rocznego dochodu osiąganego w tej samej miejscowości z gruntu o takiej samej powierzchni i jakości, jak grunt przeznaczony na założenie lub rozszerzenie cmentarza.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: w z. J. Goryński

285

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 15 lipca 1959 r.

w sprawie ustanowienia inkasentów opłaty skarbowej za zezwolenia na międzynarodowe przewozy drogowe.

Na podstawie art. 5 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 25) zarządza się, co następuje:

§ 1. Opłaty skarbowe za zezwolenia (potwierdzenia zgłoszenia), wydawane na podstawie rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 17 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia warunków udzielania zezwoleń na wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego na obszarze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zagranicznymi pojazdami samochodowymi (Dz. U. Nr 24, poz. 102), pobierają w drodze inkasa:

- 1) urzędy celne — za potwierdzenie zgłoszenia zamierzonego przewozu, wydawane przez właściwe organy administracji prezydium wojewódzkich rad narodowych;
- 2) osoby prawne, upoważnione przez Ministra Komunikacji do występowania w imieniu osób ubiegających się o zezwolenie — od podań wnoszonych do Ministerstwa Komunikacji oraz za zezwolenia wydawane na skutek tych podań.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Trendota

286

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 24 lipca 1959 r.

w sprawie zmiany liczby wydziałów Ośrodka Zamiejscowego Sądu Wojewódzkiego w Kielcach z siedzibą w Radomiu.

Na podstawie art. 5 § 2 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1950 r. Nr 39, poz. 360 i z 1957 r. Nr 31, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ośrodek Zamiejscowy Sądu Wojewódzkiego w Kielcach z siedzibą w Radomiu składa się z dwóch wydziałów, a mianowicie:

— Wydziału Cywilnego dla spraw cywilnych rozpatrywanych w pierwszej i drugiej instancji,

— Wydziału Karnego dla spraw karnych rozpatrywanych w pierwszej i drugiej instancji.

§ 2. Tracą moc przepisy § 3 lit. c) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 lipca 1957 r. w sprawie ośrodków zamiejscowych niektórych sądów wojewódzkich (Dz. U. Nr 36, poz. 154).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1959 r.

Minister Sprawiedliwości: w z. K. Zawadzki